

בית דין ארצי לעבודה

11 ינו 2021
3831-05-20

ע"ע 3831-05-20

השופטת

1. לאה גליקסמן
2. השופטת חני אופק-גנדלר

המעוררים

1. להב גופר
2. אורן צבי
3. סגנון סוכנות לביטוח (1992) בע"מ

ע"י עו"ד מוטי ברקן

- נגד -

המשיב

ש.ל.
ע"י עו"ד עו"ד שלומי וינברג
עו"ד עו"ד אביתר כהן

פסק דין

השופטת חני אופק גנדלר

1. לפנינו שני ערעורים כנגד פסק דינו של בית הדין האזורי תל אביב (השופטת אסנת רובוביץ-ברכש ונציגי הציבור מר מרדכי נגר ומר

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

אברהם גלאי; סע"ש 17-10-53672) בגדרו נתקבלה בחלקה תביעת המשיב והמערער שכנגד (להלן: העובד) בגין לשון הרע. המערערים והמשיבים שכנגד חויבו בתשלום פיצוי ללא הוכחת נזק בסך של 60,000 ₪ וכן הוצאות משפט בסך 20,000 ₪. הקע ותמצית פסק דינו של בית הדין האזורי

2. העובד הועסק על ידי המשיבה 3 (להלן: החברה) בקידום מכירות של פוליסות ביטוח, עד לפיטוריו. המערער 1 הוא דירקטור בחברה ובעל שליטה בה, ומוגדר כמנכ"ל (להלן: המערער 1). המערער 2 היה ממונה על העובד (להלן: המערער 2).

3. העובד הגיש תובענה כנגד המערערים, ובגדרה טען לאחריותם מכוח חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: החוק), בגין מספר פרסומים שפרסמו כנגדו מתוך מטרה לפגוע בו. זאת, לטענתו, לאחר שפוטר בחוסר תום לב ולאחר שהגיש נגד החברה תביעה להעברת תיק הלקוחות בהם טיפל במסגרת עבודתו (ראו: ע"ע 8228-10-19 ל. – סגנון סוכנות לביטוח (1992) בע"מ) בית הדין האזורי קיבל את התובענה בחלקה, כפי שנפרט להלן:

4. הפרסום הראשון - ביום 26.4.17 הגיש המערער 1 תלונה לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין במחוז תל אביב בה נאמר כך: "עו"ד ש. ל. עבד כמקדם מכירות בסוכנות הביטוח שבשליטתי... במשך שנים רבות עד לפיטוריו בחודש מאי 2016. עו"ד ש. ל. הגיש תביעה כנגדי ונגד סוכנות הביטוח שבשליטתי בדרישות נזיקיות ובדרישות לקבלת "תיק הביטוח" - שהיינו הלקוחות שש. ל. בתפקידו כמקדם מכירות הצליח לגרום שיחתמו על פוליסות ביטוח. במסגרת התביעה שהגיש ש. ל. הוא הצהיר במפורש, שעל פי הסכם העבודה עליו חתם אסור לו לפנות ללקוחות, ולכן עקב איסור זה הוא דורש פיצוי נוסף של 10,000 ₪ לחודש. על אף הצהרתו של עו"ד ש. ל. בכתב התביעה שהגיש, פונה ש. ל. ללקוחות. חמור מכך מתברר שעו"ד ש. ל. זייף מסמכים הן באופן שזייף את החתימות הלקוחות והן זייף פרטים לגבי הלקוחות, כגון בשאלת הזיהוי. זיוף מסמכים היא עבירה חמורה, ובמיוחד לגבי עו"ד. זו גם התנהגות שאיננה הולמת עו"ד ומהווה עבירה אתית של עורך דין. רצ"ב מסמכים התומכים בתלונה... רצ"ב ... כתב ההגנה שמדגיש את העבירות

שעשה עו"ד ש. ל.. זיוף חתימת הלקוח אברהם וירג'ינה, זיוף חתימת הלקוחה רבקה אפלבוים. דוגמאות לפניות אסורות ללקוחות..." בית הדין האזורי קבע כי תלונה זו הגיעה לפחות לעוד אדם נוסף מלבד העובד (מי שקיבל את התלונה ומי שטיפלו בה), ולכן משלוחה מהווה פרסום. כאמור, בתלונה יוחסו לעובד זיוף מסמכים והתנהגות שאינה הולמת עורך דין המהווה עבירה אתית. בית הדין האזורי קבע כי אדם סביר היה מבין שפרסום כזה נועד לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו, וכן מיועד לפגוע באדם, במשרתו, במשלח ידו או במקצועו, ולכן מהווה הפרסום לשון הרע. הגם שלשכת עורכי הדין עשויה להיחשב "רשות מוסמכת לקבלת תלונות" לצורך סעיף 15(8) לחוק, נקבע כי הגנה זו, המותנית בהיות הפרסום בתום לב - לא עומדת למערערים, בשל דרך ניסוח התלונה. וכך נאמר: "29. בהגשת תלונה לרשות מוסמכת ישנה חשיבות גם לאופן שבו מנוסחת התלונה. לטעמינו האופן בו ניסח הנתבע 1 את התלונה כנגד התובע, תוך שאינו מסייג את דבריו, כפי שסייג אותם בחקירתו הנגדית, אינה עולה עם חובת תום הלב הנדרשת במסגרת ההגנה לפי סעיף 15(8) לחוק.30. מעבר לאמור, יצוין כי הנתבע 1 לא הציג כל פניה לחברת הביטוח בזמן אמת, עובר להגשת התלונה, וכן לא הוצג כל נתון עובדתי בנדון בנוגע לביטול פוליסות או החזרת כספים לאותן מבוטחים המצוינים בתלונה". בגין פרסום זה חייב בית הדין האזורי את החברה והמערער 1, ביחד ולחוד, בתשלום פיצוי בסכום של 20,000 ₪.

5. **הפרסום השני** - ביום 21.5.17 פנה המערער 2 טלפונית ללקוחה נוספת מלקוחות החברה תוך ייחוס למערער זיוף. בהמשך לפניה זו נערכה פגישה עם אותה הלקוחה לצורך בדיקת הטענה, כשעורך בדיקה זו מטעם החברה לא זומן לעדות על ידה. בית הדין האזורי קבל רכיב זה בתובענה באומרו: "47. משכך שוכנענו כי יש לקבל את גרסת התובע שנתמכה בתצהיר ועדות שלא נסתרה של גב' שטיינהורן. משכך שוכנענו כי אכן מדובר בפרסום המקשר את התובע לזיוף מסמכים לרבות זיוף חתימות, הגשת תביעות בגין עבירה על החוק, ותלונות כנגד לחברת הראל על זיופים. משכך שוכנענו כי אכן אדם סביר היה מבין פרסום שכזה ככזה שנועד לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; וכן מיועד לפגוע באדם במשרתו במשלח ידו או במקצועו שפורסם לעוד אדם.48. משכך שוכנענו כי מדובר בפרסום שיש בו משום לשון הרע. מדובר באמירות שנאמרו תוך הצגת תשתית עובדתית ללא כל ביסוס

תוך הכפשת שמו של התובע ויש בהן כדי להוות לשון הרע". בגין פרסום זה חייב בית הדין האזורי את המערערים, ביחד ולחוד, בתשלום פיצוי בסכום של 20,000 ₪.

6. הפרסום השלישי - המערער 2 פנה טלפונית ללקוח נוסף וטען לחוסר יושרה של העובד. בהמשך לכך, נערכה פגישה עם הלקוח על ידי עובד נוסף מטעם החברה, שלא זומן לעדות, בקשר לטענות לזיוף החתימה. בית הדין האזורי קיבל רכיב זה בתובענה באומרו: "54. ממכלול האמור, עולה כי גם הנתבעים אינם מכחישים כי לא מן הנמנע כי אכן הפגישה התקיימה ומנגד לא מביאים גרסה כלשהי כדי לסתור את הדברים. ומשכך אנו מבכרים לקבל את גרסת התובע שנתמכה בגרסתו של מר ישראל פטשניק שלא נסתרה בנדון על פני גרסת הנתבעים. 55. משכך שוכנענו כי אכן מדובר בפרסום המקשר את התובע לזיוף מסמכים לרבות זיוף חתימות, של אנשים אחרים שלא קשורים כלל למר פטשניק שנאמרו ללא כל סיבה של ממש ומבלי שניתן כל הסבר מדוע היה צריך להכפיש את שמו של התובע אל מול מר פטשניק. משכך שוכנענו כי אכן אדם סביר היה מבין פרסום שכזה ככזה שנועד לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; וכן מיועד לפגוע באדם במשרתו במשלח ידו או במקצועו שפורסם לעוד אדם. 56. משכך שוכנענו כי מדובר בפרסום שיש בו משום לשון הרע. מדובר באמירות שנאמרו תוך הצגת תשתית עובדתית ללא כל ביסוס תוך הכפשת שמו של התובע ויש בהן כדי להוות לשון הרע". בגין פרסום זה חייב בית הדין האזורי את המערערים, ביחד ולחוד, בתשלום פיצוי בסכום של 20,000 ₪.

7. הפרסום הרביעי - במוקד פרסום זה מצויה פניה טלפונית של המערער 2 ללקוחה נוספת, אשר בו ציין כי קיים חשד לזיוף חתימתו של בן זוגה על אחד מטפסי הביטוח. בית הדין האזורי דחה את התובענה בנוגע לרכיב זה בקובעו: "62. במקרה דנן לא שוכנענו כי מדובר בפרסום שנכנס להגדרת לשון הרע. בניגוד למקרים הקודמים כאן היה שימוש בניסוח זהיר לפיו יש חשד. מעבר לאמור עיון בנספח ה' לתצהיר הנתבעת מעלה כי אכן מדובר על כמה סוגי חתימות שאכן יש הצדקה לבחינת הדברים. 63. גם עיון בחקירתה הנגדית של העדה מעלה כי היא אישרה כי "אם יש להם חשש והם שואלים אז זה בסדר" ולא התייחסה לדברים נוספים בעדותה שנאמרו כדברי לשון הרע על התובע וזאת בניגוד לתצהירה".

8. הפרסום החמישי - מתייחס ללקוחה נוספת בשם פנינה עפרוני, שלטענת העובד נאמר לה כי העובד זייף מסמכים. לגבי פרסום זה קבע בית הדין האזורי כי: "67. במסגרת דיון ההוכחות הגב' עפרוני לא התייצבה ותצהירה נמשך מחומר הראיות. 68. משכך לא שוכנענו כי התובע הרים את הנטל הנדרש ממנו בנוגע לפרסום זה".

9. בנוגע לטענות ההגנה, בחן בית הדין האזורי את השאלה האם המערערים הרימו את הנטל להוכיח כי העובד אכן זייף מסמכים. בנוגע ללקוחה גב' רבקה אפלבוים (אשר שמה אוזכר במכתב התלונה ששלח המערער 1 ללשכת עורכי הדין בפרסום הראשון) נקבע כי אכן לתצהיר המערער 1 צורף מכתב מטעמה בנוגע לזיוף בהצעות ביטוח. אולם, "הנתבעים לא הביאו לעדות את גב' אפלבוים ומשכך הדבר יפעל לחובתם". כן הם הדברים, בהתאמה, גם בנוגע למבוטחים דוד וורגניה אברהם (כנ"ל); והגב' ציפי פישר ומר גרייף (אשר המערער 1 צירף מכתבים מטעמם כנספחים לתצהירו). כמו כן הוסיף בית הדין האזורי כי: "80. זה המקום לציין כי הנתבעת לא הביאה כל ראיה כי אכן פוליסות אלו בוטלו ו/או כי החזירו כספים למבוטחים הנדונים. נתון זה יפעל לחובתם. [...].84. הנתבעים לא הציגו כל ראיה ממנה עולה כי אכן שלחו בזמן אמת את התלונות לחברת הראל וכי נעשה בדיקה ו/או בירור בנדון".

10. המסקנה אליה הגיע בית הדין האזורי לאור האמור היא: "89. אכן עיון בחוק איסור לשון הרע מעלה כי קיימת הגנה בהתאם להוראת סעיף 14 לחוק, בעניין הגנת סעיף 14 לחוק (אמת הפרסום), לאחר שעיינו בכלל הראיות לא שוכנענו כי הנתבעים עמדו בנטל המוגבר המוטל עליהם להוכיח את המעשים החמורים המיוחסים לתובע במסגרת הפרסומים שפורטו לעיל. [...].92. לא שוכנענו כי הנתבעים הרימו את הנטל להוכיח כי אכן התובע הוא זה שאחראי לזיוף המסמכים. הנתבעים לא הביאו לעדות את המבוטחים שבנדון, לא הביאו מכתבי מזמן אמת המיידעים את חברת הביטוח הראל או שחברת הביטוח הראל מיידעת אותם בנוגע לטענת הזיופים. הנתבעים לא הביאו ראיות בדבר ביטול הפוליסות שבנדון או בדבר החזרת כספים למבוטחים שנטען כי התלוננו. כמו כן הנתבעים לא הציגו הקלטות מזמן אמת של השיחות של התובע מול אותם לקוחות שיכלו לתמוך בעמדתם בכל הנוגע לכיסוי הביטוחי האמיתי שהוצע וניתן. 93. מעבר לאמור גם אם היינו סבורים כי יש אמת בפרסום עדין לא חל החלק השני של ההגנה- "עניין ציבורי", באשר לא הוכח כי התעורר צורך ציבורי לפרסם את הדברים, למעט ניסיון להעביר את האשמה מהנתבעים אל התובע. מעבר לאמור ככל שעלה חשד כלשהו, הרי שלא ברור מדוע הנתבעים לא פנו לתובע לפני שפנו ללקוחות והאשימו את התובע, מבלי שכלל בדקו עימו את הדברים עובר לכך. כמו כן לא ברור מדוע לא פנו למפקח על הביטוח בנדון, שאמור לברר תלונות שכאלו. 94. לעניין ההגנות המנויות בסעיף 15 לחוק להן טענו הנתבעים, המותנות בכך שהפרסום נעשה "בתום לב" – לא שוכנענו כי קמה לנתבעים חזקת תום הלב שבסעיף 16 לחוק, וזאת בשל כך שהפרסום שנוגע לפרסומים שהכרנו כלשון הרע, חרגו מגדר הסביר באותן נסיבות, ומשכך הנטל עליהם להוכיח את תום ליבם, נטל שלא עמדו בו. במקרה דנן פרסום לשון הרע היה ישיר ופרסונלי. שמו של התובע אוזכר מספר פעמים. לטעמינו, אופן פרסום זה הסיט את מוקד הפרסום בכללותו מגופו של

ענין לגופו של אדם, ומשכך אין המדובר עוד בהדגמת מדיניות כללית באמצעות מקרה פרטני".

11. אשר לשיעורו של הפיצוי נקבע כי: "100. לאור הכללים דלעיל, שקלנו את גובה הפיצוי הראוי בנסיבות מקרה זה בהתחשב בחזקה לפיה נגרם נזק לשמו הטוב של התובע מעצם פרסום וזאת אף ללא צורך להוכיח נזק ממון. כמו כן לקחנו בחשבון את העובדה כי מדובר בהכפשות חוזרות ונשנות, שהנתבעים לא בחנו את התלונות ואת העובדות לעומק ולא פנו בזמן אמת לחברת הביטוח לבצע את הבדיקה, השתמשו בתלונה ללשכת עורכי הדין בנוסח של קביעת האשמה ולא חשד, ניסוח דברי לשון הרע היה פוגע תוך רצון לפגוע בתובע עצמו ובפרנסתו, כשיקולים לקולא, שקלנו את העובדה כי אכן קיים סכסוכים נוספים בין בעלי הדין לרבות בנוגע לפנייה ללקוחות, וכי לא כי נגרם לתובע נזק ממשי או פגיעה במקור פרנסתו בשל הפרסומים. 101. לאור כל האמור, ונוכח קביעתנו לעיל בעניין הפגיעה בשמה הטוב של התובעת באנו למסקנה כי על הנתבעת לשלם לתובעת פיצוי ללא הוכחת נזק מכוח חוק לשון הרע, בסכום של 20,000 ₪ לכל פרסום. קרי סך של 60,000 ₪".

12. אשר לחלוקת האחריות נקבע כי: "108. ...מר גופר אחראי באופן ישיר על התלונה שהגיש לשכת עורכי הדין. מר אורן הינו הממונה הישיר ולכן אחראי על התלונות הקשורות אליו. אולם שוכנענו כי גם מר גופר היה מעורב בתלונות הקשורות למר אורן ומשכך הוא חב על כלל הארועים. ואילו מר אורן יהיה חב רק לתלונות שהוגשו על ידו. קרי הנתבע 1 והנתבעת 3 אחראית על כלל האירועים ואילו הנתבע 2 אחראי לכלל האירועים למעט הפרסום בגין התלונה ללשכת עורכי הדין". טענות הצדדים

13. לטענת המערערים והמשיבים שכנגד, הפרסום הראשון הוא "תלונה לגיטימית" ללשכת עורכי הדין וזוכה להגנה מלאה של סעיף 15(8) לחוק. התלונה נוסחה באופן לא מתלהם, הוגשה בתום לב וצורפו לה מסמכים התומכים באמור בה. אילו העובד רצה לסתור את הוכחות אלו (מכתבים של הלקוחות שצורפו לתלונה), הנטל היה עליו לברר עם אותם לקוחות מדוע כתבו מכתבים אלה; הפרסום השני כלל לא הוכח, וכפי שעולה מעדותה של גב' שטיינהורן, לפיה "הוא לא דיבר איתי על החתימות" אלא "על זה שאני אעשה אצלם את הביטוח"; שגויה הטלת האחריות על המערערים בגין אי הבאת נציג החברה ששוחח עם גב' שטיינהורן כעד, שכן בכתב התביעה המיקוד היה בשיחת טלפון של המערער 2, ולא בפגישה של נציג החברה. דבר זה מהווה הרחבת חזית אסורה; לגבי פרסום 3, בכתב התביעה נטען כי המערער 2 ייחס לעובד "חוסר יושרה" ותו לא, ועל כן הקביעה כי המערער 2 ייחס לו זיופים הינה הרחבת חזית אסורה. מכל מקום,

העד פשטרנק עצמו מעיד כי אינו זוכר את השיחה עם המערער 2 וזו לא הוכחה, מה גם שאמירה כזו, גם לו נאמרה, אינה מהווה לשון הרע; לחילופין, מלינים המערער על גובה הפיצויים שנפסקו, אשר לטענתם הינם חריגים בנסיבות העניין.

14. לטענת העובד בתשובתו לערעור, הערעור "ממחזר" את טענות המערערים אשר נדחו בבית הדין קמא ומכוון כנגד ממצאים עובדתיים. הפרסומים האמורים הוכחו כפוגעניים ומכוונים לליבת עיסוקו של העובד. כן הוא לגבי התלונה ללשכת עורכי הדין, הנעדרת תום לב ושנועדה לפגוע בו. אשר לגובה הפיצויים, אדרבה יש לקבוע שיעורם ברף גבוה יותר, כפי שטוען בערעור שכנגד.

15. בתגובתם המערערים טוענים, כי אפילו אם המדובר בערעור כנגד קביעות עובדתיות, קמה הצדקה להתערבות לאור הנימוקים שלעיל. כמו כן, תלונה ללשכת עורכי הדין זוכה להגנה כמעט מוחלטת של סעיף 15(8) לחוק, ולגבי תום הלב - שעה שהחברה קיבלה תלונות מלקוחות על זיוף חתימות, הפניה ללשכה היא פעולה שכל אדם סביר היה עושה.

16. העובד מלין בערעור שכנגד ביחס לאי קביעת חבות בנוגע לפרסום הרביעי, אשר גם ביחס אליו הוכח הפרסום הפוגע והיעדר תום הלב של המערערים, במיוחד משאי אפשר לנתק את פרסום מכלל הפרסומים הנזכרים. כן מערער כנגד גובה הפיצויים שנפסקו, אשר לטענתו אינם משקפים את השיטתיות שבהכפשתו ואת ההיבט ההרתעתי, ועותר להכפלתם.

17. לטענת המערערים בתשובתם לערעור שכנגד, הפרסום הרביעי לא הוכח ונדחה בצדק בפסק דינו של בית הדין האזורי, מטעמיו. אשר לגובה הפיצויים, לשיטת המערערים, אדרבה יש להפחיתם, כאמור בערעור מטעמים.

18. כמו כן, המערערים הגישו בקשה לצירוף ראיה, פרוטוקול דיון בתובענה שהתנהלה בין העובד לעובד אחר של החברה, במסגרתו העידו ונחקרו מר פשטרנק וגב' שטיינהורן. לטענתם, עדויות אלו מחזקות את טענתם כנגד הפרסומים השני והשלישי. אשר לעיתוי הגשת הבקשה, נטען כי בקשה זו הוגשה רק בשעה

שההליך שם הסתיים. העובד התנגד לבקשה, בהיותה מעורפלת וסתמית, לטענתו. ייאמר כבר כעת, כי דין בקשה זו להידחות. שכן איננו מוצאים כל הצדקה לצרף פרוטוקול מהליך אחר כראייה, שעה שהמדובר באותם עדים שהעידו בהליך הנדון כאן וכל השאלות שנשאלו באותו הליך - יכולות היו להישאל גם בהליך בבית הדין האזורי. לפיכך, ראיה מבוקשת זו לא תשמש כראיה בהליך שלפנינו. דין והכרעה

19. לאחר שבחנו את כלל טענות הצדדים החלטנו לדחות את עיקר טענות הצדדים למעט בנקודה אחת, והוא סכום הפיצוי בגין הפרסום הראשון.

20. אשר לפרסומים האמורים – הן אלו אשר נתקבלו בפסק הדין כלשון הרע והן אלו שנדחו – לא מצאנו מקום להתערב, הן בערעור והן בערעור שכנגד. בית הדין האזורי בחן באופן מקיף ויסודי את טענות הצדדים, וניתח בהרחבה את המארג הראייתי שהונח בפניו, ומסקנותיו במישור הטלת האחריות על המערערים מקובלות עלינו.

21. אשר לפרסומים הראשון, השני והשלישי, הם כולם באים בגדר לשון הרע, וזאת בשל האופי הנחרץ של ההתבטאות לפיה העובד זייף חתימות. זאת להבדיל מהתבטאות נכונה יותר בנסיבות העניין, בדבר "חשד", "בדיקה" או "בירור" לגבי כך.

22. אשר להתקיימות ההגנה "אמת דברתי", הקבועה בסעיף 14 לחוק, הרי שבענין זה מקובלות עלינו הקביעות כי הנטל לשכנע בהתקיימותה מוטל על הנתבע, וכי בנסיבות הענין נטל זה לא הורם. קביעה בדבר אי הרמת נטל השכנוע מהווה קביעה עובדתית, הנשענת על המארג הראייתי וההתרשמות מן העדויות. ערכאת הערעור ממעטת להתערב בה, ולא שוכנענו כי מקרה מצדיק סטיה מכלל זה.

23. אשר להגנת תום הלב, הקבועה בסעיפים 15 ו- 16 לחוק, סבורים אנו כי בדין קבע בית הדין האזורי שהגנה זו לא חלה נוכח לשון הפרסום. בעניין ע"ע (ארצי) 26439-10-16 מאיר אברהם שוקרון - ערן הלפרן (27.11.17), נדון פרסום אשר ייחס לעובד גניבה מהמעסיק. יצוין כי אירוע הגניבה הנטען היה בעת הפרסום

תחת טיפולה של משטרת ישראל וטרם קביעת ממצאים מטעמה. אשר לתכליתו הלגיטימית של הפרסום ולתום הלב שבו פורסמו הדברים, קבע בית דין זה (סעיף 6) כי: "פוגעניותו של רכיב זה בפרסום נובעת מייחוס מעשה פלילי, עת המדובר היה בחשד ראשוני ופליליותו של המעשה היתה נתונה בספק, ובדיעבד, ומבלי להפחית מחומרת המעשה, לא הוכח ביצוע העבירה הפלילית שעניינה גניבה. במימד זה ברישא של הפרסום גלומה פוגעניות יתר, שספק אם מתקיימים לגביה יסודות סעיף 15, ובכל מקרה לא הוכח שפרסום רכיב זה, קרי הרישא בנוסחה זה, היה בתום לב, הנמדד על פי מבחן אובייקטיבי". דברים אלו, בהתאמה, יפים גם לנדון כאן. אמנם, לגבי הפרסום הראשון, הגם שצירף המערער 1 מכתבי לקוחות למכתב התלונה ללשכת עורכי הדין - לשון מכתב התלונה הייתה נחרצת והמכתבים צורפו כראיות לטענתו, אך לא כטענה שעל הלשכה לבחון ולבדוק, ולכן אין בידי המערערים להיבנות מכך.

24. אשר לפרסום הרביעי, כל פרסום תל. בנסיבות. מסכימים אנו עם קביעת בית הדין האזורי, כי "בניגוד למקרים הקודמים כאן היה שימוש בניסוח זהיר לפיו יש חשד", וכי לא די בניסוח זה בכדי לבוא לידי גדר לשון הרע.

25. בנוגע לשיעור הפיצוי, לא מצאנו עילה להתערב בזה בכל הנוגע לפרסום השני והשלישי. גובה הסכום שפסק בית הדין האזורי מביא בחשבון את השיטתיות שבפרסומים מחד, ואת העובדה שפרסומים אלו הופנו באופן פרטי לאדם אחד ולא פרסום פומבי שיכול לפגוע בפרנסה מאידך. מכל מקום, קביעת שיעור הפיצוי הוא דבר הנתון לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית, ולא בנקל תתערב בה ערכאת הערעור.

26. חרף האמור, מצאנו כי יש מקום להתערב בשיעור הפיצוי בגין הפרסום הראשון, הוא מכתב התלונה ללשכת עורכי הדין, אשר נבדל מהפרסומים השני והשלישי בשל אופי פומביותו והנזק הפוטנציאלי הממשי לפגיעה בפרנסתו של העובד. נוכח זאת, יש לטעמנו להגדיל את הפיצוי בגין פרסום זה ל-40,000 ₪, שהוא הסכום שנתבע על ידי העובד.

27. סוף דבר - דין הערעור להידחות במלואו. דין הערעור שכנגד להתקבל חלקית, באופן שיש להגדיל את הפיצוי בגין הפרסום

הראשון ל- 40,000 ₪. בנסיבות העניין ולאור התוצאה אליה הגענו, ישאו המערערים בהוצאות העובד בסך 10,000 ₪. ניתן היום, כ"ז טבת תשפ"א (11 ינואר 2021) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

חני אופק גנדלר, שופטת

לאה גליקסמן,

שופטת

אילן איטח,

סגן נשיאה, אב"ד

גברת יעל אסתר
עפרון,

נציגת ציבור
(מעסיקים)

מר ירון ל.דזון,

נציג ציבור (עובדים)